

At blive kaldet - og lyde sit kald.

Når man sætter sig og læser de forskellige bibellæsninger i adventstiden, er det slående, i hvor høj grad det handler om kald; at blive *kaldet* til en opgave, og så at svare på den - dvs. efter bedste evne at gøre sin *pligt*.

Tidligere har jeg sammen med mini-konfirmanderne i adventstiden talt om de fire kaldede: Moses, Esajas, Johannes Døberen og så naturligvis Jesus af Nazareth.

Teksterne fra Esajas' Bog fylder allermest i adventstiden. Han protesterede ikke imod kaldet, omend han nok ymtede et lille pip om, hvorledes han dog, en syndig mand, skulle kunne klare en så stor opgave. Det samme spørgsmål stillede Moses før ham. Da Herren talte til Moses fra den brændende tornebusk, da måtte den stammende Moses skeptisk sige: Hvem er dog jeg, at jeg skulle kunne føre folket ud fra Egypten? Da de allerede gamle folk Abraham og Sara fik et guddommeligt besøg og dermed tilsigelsen af, at Sara ved samme tid næste år ville have født en søn, Isak, stod Sara i teltet og smuglyttede, hun lo: skulle jeg gamle kone dog kunne føde et barn?!

Men Abraham troede Gud på hans ord, troede ubetinget, troede så meget, at han flere år senere, da Isak var blevet en stor dreng, at han da kan lyde Guds ordre om at ofre sønnen, - til vores store undren og tvivl. Ja, han troede så stærkt, at han fik sin søn tilbage, for ofret blev stoppet ved en himmelsk indgriben, og Abraham blev derved forbilledet på en ubrydelig Gudstro, han bliver Troens Fader for alle, der har levet siden.

Johannes Døberen var også barn af gamle folk. Zakarias, præsten, fik i templet af englen Gabriel den himmelske tilsigelse af, at hans aldrende hustru skulle føde en søn, Johannes, der skulle blive de to gamle til fryd og glæde, og siden blive stor for Herren og skaffe ham et folk, der er gjort rede. Zakarias gjorde indvendinger og blev slået med stumhed.

Alle har de forskellige reaktioner på det ubegribelige, der bliver skænket dem som gave og opgave. Det er deres livsgerning, deres opgave og deres kald.

Da englen Gabriel kom til den unge kvinde Maria og fortalte hende, at hun var kaldet til at føde en søn - Guds søn - da var hun nok overrasket, men hun påtog sig opgaven som Herrens tjenerinde. Hun var endda så ung; at hun endnu ikke havde været sammen med en mand, men Helligånden er kommet over

hende. Der kunne altså ikke blive tvivl om faderskabet. Englen Gabriel tilsagde hende, at hun skal føde sin søn og kalde ham Jesus, hvilket betyder ”Gud frelser”.

Hun troede Gabriel på hans ord, og forudgreb på sin vis sin søns ord, da han mange år senere angst knælede i Getsemane have, en mørk aften i Jerusalem: ”Dog, ske ikke min vilje, men din”. Maria sagde ”Lad det ske mig efter dit ord!” eller som 1871-oversættelsen lyder: ”mig skee efter dit Ord!”. Let it be!, sagt med andre ord.

Jesus blev menneskets frelse, skænket os af Gud, fordi Gud huskede på den barmhjertighed, han havde tilsagt fædrene, helt fra Abrahams tid. *For det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land. For et barn er født os, en søn er givet os.*

- Lyset, det sande lys, som oplyser hvert menneske, er ved at komme til verden.

Glædelig advent og en velsignet jul og et lykkebringende nytår ønskes I alle!